

OLDŘICH SELUCKÝ

Kříž z kamene

Příběh o hledání nového domova

1. KAPITOLA

Lest

Ludwig se s úzkostí rozhlíží po přeplněném augsburském náměstí. Číhají někde za tou ježatou hradbou ze železa a kůže, kterou tvoří vojáci městské stráže? Nebo je skrývá slavnostní průvod mistrů, tovaryšů a učedníků, členů měst-

ských cechů, všech těch svátečně oděných krejčí, soukeníků a ševců, kolářů, bednářů a hrnčírů, mlynářů a perníkářů s jejich odznaky a prapory, kteří tu čekají, až zvony ohlásí slavnostní mši, aby uspořádaně vpochodovali do katedrály? Co když jsou na druhé straně, za ohradami s bečícími beránky a rohatými kozly, které sem na prodej nechali přihnat majitelé pastvin z okolních hor? Nebo...? Ludwigův nejistý roztěkaný pohled letí k tribuně zbudované u příležitosti výročního trhu pro rychtáře, konšely a ostatní významné členy městské honorace. Nebo se krčí ve stínu pod dřevěnou stavbou? Jeden kluk doma na vsi přece říkal, že jsou podlí a zákešní, že číhají ve skrytu a útočí zezadu. Jen pomyslet, že by se jim dostal do rukou!

Jak by byl Ludwig šťastný, kdyby se mohl rušným náměstím procházet stejně bezstarostně jako jeho starší bratr Hanzi! Hanzi se nikoho nebojí, Hanzi je silný a umí rozdávat rány, Hanzi si může jít, kam chce, zblízka si prohlédnout všechno, co se mu líbí. Hlavně ovšem zbraně, co jiného. Nejdrív stál Hanzi támhle u stánku mistra zbrojře,

celou dlouhou dobu si prohlížel jeho nablýskané sekery, nože a meče. Potom kroužil kolem skupiny rytířů ve zbroji, neodtrhl se od nich, dokud jim pacholci nepřivedli koně. Nakonec na Ludwiga zavolal, že se jde podívat na mistra kováře, a zmizel směrem, ze kterého přicházejí zvonivé úderý kladiva do kovadliny. Proč jen se Ludwig nesmí ponořit do rušného hlučícího davu jako Hanzi!

Uprostřed náměstí se ozývá volání, lidé si ukazují na provazochodce, který vysoko nad jejich hlavami vykročil na tenké lano. Žonglér se strachem zrovna potácí, rukama se zoufale snaží udržet rovnováhu, dlouhé nohy zvedá vysoko jako čáp, lidičky, pomozte, kam šlápnout, abych nespádl? Zoufalý akrobat se odráží, dvacet stop nad kamennou dlažbou letí vzduchem, náměstí zadrželo dech: člověk přece není pták, aby roztáhl křídla! Tu náhle se tělo provazochodce ve vzduchu stáčí do klubička, salto, muž dopadá zpět na lano, ale zachráněný není, provaz se kymácí ze strany na stranu, je to boj o život, je vůbec možné, že se mu podařilo na provaze zůstat, že už zase pevně stojí? Však také vytahuje z kapsy veliký bílý šátek, rozmáchlými gesty si utírá čelo, lidičky, to jsem se zapotil, však jsem měl namále, sami jste viděli! A pak zničehonic dělá akrobat další salto a ještě jedno, lano je teď pod jeho nohama pevné jako chodník, akrobat už nehraje nešiku a neutírá si pot, směje se tam nahoře a na všechny strany se uklání. I lidé se smějí, je to ale povedený taškář, takhle nám nahnat strachu, nu což, umí svoje řemeslo, hej, chlapče, pojď sem s tou miskou, tu máš dva měďáky, však si je tvůj kamarád zasloužil.

Jak rád by Ludwig zapomněl na svůj strach a běžel provazochodce obdivovat zblízka. Jenže co když se skrývají za portálem katedrály?

Ohlédl se. Otec rozložil své výrobky na dlouhý kamenný schod, volá na kolemjdoucí, aby si je prohlédli, ale nikdo se nezastavuje. Ludwigovi je otce líto. Jestli se zase nic neprodá, bude to smutná cesta domů.

Lidé, které přitáhl provazochodec, se rozcházejí, Ludwigovi se otevírá pohled na městskou kašnu. Muž, který usedá na její kamenný okraj, má v ruce maličký hudební nástroj. Jeho prsty se proplétají strunami, k Ludwigovi se nesou slova písně:

*„Když skřivan píseň jara zapěje,
když vítr krajem vůně roznáší,
na koně rytíř usedá.“*

Něžná melodie se dotkla skryté struny v Ludwigově duši a rozezněla ji tak sladce, tak vábivě, že chlapec zapomněl na celý svět, pěvce z očí nespouští a uši natahuje, aby mu neuniklo jediné slovo.

Zpěvákovy prsty se rozbíhají po strunách, tóny písně znějí ve seleji:

*Hoj, stateční druzi ve zbrani,
hoj, přátelé milí,
je čas. Je čas!
Dobýt si slávy pojed'me...“*

Bim-bam, ozývá se z katedrály zvon ohlašující, že brzy začne slavná mše. Náměstí se dává do pohybu, zpěvák mizí očarovanému Ludwigovi z očí, v mocném vyzvánění se píseň truvéra ztrácí, tone, zanáká. Ne, to ne! Musí tu píseň slyšet až do konce!

Ludwig se rozbíhá, dere se davem, už je u kašny, sbíhá po schůdcích, už zase slyší zpěvákův hlas – a náhle padá, nohy má sevřené tak pevně, že jen bezmocně vyhazuje ruce do vzduchu, loktem a kolenem naráží na kámen, ostrá bolest se mu zarývá do mozku, dřív než stačí vykřiknout, má ústa plná čehosi odporného a páchnoucího. Kolem se vynořují rozchechtané, jízlivě zpitvořené obličejy, silné bezohledné ruce mu svírají paže a nohy, zvedají ho ze země, s divokým křikem se rozbíhají, v běhu s ním házejí ze strany na stranu. V divokém víru se kolem míhají průčelí domů, okna, dveře, zježené vlasy a zdvižené pěsti, slyší příval nadávek a jízlivého chechotu, na zlomek chvíle se vysoko nahoře kmitne modro nebe, pak obloha mizí, tvář je plná čehosi slizkého, odporného.

Tlupě ječících výrostků, která Ludwiga unáší a jako divoká voda se řítí městem, jdou lidé raději z cesty. Sem tam se někdo ohlédne,

zahrozí neurvalé chásce, banda odpovídá plivanci a nadávkami. Kdo neuhne dost rychle, toho odrazí stranou tvrdé údery pěstí a kopance. Jen jednou se v tom šíleném letu Ludwigovi podaří vyplivnout odporný hadr z úst. Zalapá po vzduchu, volá o pomoc, rána do hlavy utíná jeho křik, před očima se mu dělá tma, ve které víří rudá kola. Když se mu vrací vědomí, slyší jen hekání a supění bandy, která se žene dál a dál od středu města.

Hanzi je uviděl, jak v letu zahýbají za roh městské radnice. Neběží jen tak, někoho vlečou s sebou. Dlouhé světlé vlasy, košile z nebarveného sukna, modré vyšívání kolem krku! Ludwig! Městská banda unáší jeho bratra!

Co teď? Zavolat městskou stráž? Ani strážní nejsou ochotni honit smečku, kterou vede syn městského kata. A vyhledat otce? Než ho sežene, banda zmizí, kde ji budou hledat?

Hanzi se rozběhl. Drží se u stěn domů, kryje se v podloubí, bandě se blíží jen natolik, aby ji neztratil z dohledu.

Město opouštějí branou, kterou se vyvádějí odsouzenci. Hanzimu běží mráz po zádech. Chtějí snad s Ludwigem... na popravčí místo? Ne. Šibenici, která se jako černý pařát ostře rýsuje proti šerícímu se nebi, nechávají po levé ruce. Terén tu stoupá, návrší je pokryto hustými keři. Podle křiku Hanzi poznává, kde se banda zastavila, po čtyřech se prodírá křovinami.

Místo je ze všech stran obklopeno hustými keři, členové bandy se rozesadili na velké oválné kameny, dva z nich přitiskli vězně ke kmeni vzrostlého dubu, třetí ho spolu s katovým synem přivazují lýkovými provazy. Ze svého úkrytu Hanzi vidí, jak se provazy zařezávají do bledé bratrovy pokožky, slyší jeho naříkání: „Pusťte mě, prosím! Prosím!“

Bezmocně zarává prsty do hlíny. Prosit katova syna, tu stvůru, toho podlého zbabělce! Ze všech sil se musí držet, aby nevylétl ze svého úkrytu a nevrhl se na ně. Kdyby proti němu šli jeden po druhém, a třeba i dva najednou, nebál by se. Ti by litovali, že se s ním setkali!

Ale sám proti celé tlupě? Čtyři na něj skočí zezadu, ztlučou ho do bezvědomí – a co bude s Ludwigem?

Co dělat? Co dělat?

Obraz staré opuštěné stodoly se mu objevil před očima tak náhle, jako by ho před něj někdo postavil. Veliká dřevěná stavba stojí na druhé mnohem strmější straně tohoto kopce. Léta ji nepoužívají, střecha je propadlá, trámy zpuchřelé. Dávno by se stodola zřítíla ze svahu dolů, nebýt silného rohového sloupu, který ji drží nad srázem jako hůl, o kterou se opírá kulhavá stařena. Kdyby se mu podařilo...

Po čtyřech vycouval z křovin, kopec oběhl dřív, než se dvakrát nadechl. Skočil k pilíři, podpírajícímu krov stodoly, ze všech sil se do něj opřel. Nic. Jako by byl rostlý do skály.

Padl na kolena, zaryl prsty do země, vyrval trsy trávy, obrůstající patu pilíře, narazil na masivní hranatý kámen. Proto pilíř tak drží, tohle je jeho opora, ta musí pryč!

Prodral se k okrajům kamene, zabral. Balvan drží v zemi jako přikovaný. Uvolnit ho! Silnými prsty Hanzi rve hlínu od stěn balvanu, ostré kamínky mu do krve rozdírají pokožku, nehty má polámané, po čele se mu stružky potu hrnou do očí, pálí ho a oslepují.

Grrr... grrr...

Strnul, zvedl hlavu. Pohnul se sloup? Ne. Mohutný dřevěný pilíř stojí nad srázem, jako by tu měl stát navěky. A přece, ten zvuk...

Zvedá se vítr, přes oblý vrchol kopce dolétá k Hanzimu změt' hlasů. „Jen mu dej! Pořádnou ránu!“ – „Teď já!“ – „Já jsem na radě!“ – Kmen stromu, stojícího osamoceně na vrcholu kopce, vzplál odleskem rudé záře. Zapálili si oheň, aby na Ludwiga lépe viděli! – „Luky!“ – „Jasně! Já jdu do skryše pro šípy.“

Luky? Šípy? Chtějí po Ludwigovi střilet?

Hanzi se znovu vrhl na kámen podpírající pilíř, zaryl prsty do hlíny, vykřikl bolestí. Co to bylo? Odhrnul hlínu, vyškubl ze země ostrý železný předmět. Podobá se kusu zlomeného rádlu. Zarazil železo do země těsně vedle balvanu, o který se opírá rohový pilíř. Celou vahou naléhá na volný konec rádlu, tlačí, co má sil. Pohnul se balvan? Rve páčidlo ze země, zaráží ho z druhé strany, opírá se o něj. Hnul se!

Kámen se hnul! Znovu a celou vahou těla tlačí na železnou páku. Jde to! Jde! Ještě jednou! Ještě!

Obrovský balvan se ze svého podzemního lůžka vyvalil jako medvěd po příliš dlouhém zimním spánku. Hanzi uskočil stranou. Pilíř nesoucí tíhu obrovské dřevěné stavby klesl, prorazil dutinu, kterou po sobě zanechal balvan, a zabořil se sáh do země.

Krach! Krach! jeden po druhém praskají shnilé trámy starého krovu, střecha se bortí, její váha doléhá na podkopaný pilíř, nezadržitelně se celá velická stavba hroutí a řítí se z vysokého srázu...

Hanzi vyrazil, v ruce ostrý železný střep.

„Slyšeli jste to?“ – „Co to bylo?“

Členové městské bandy hledí jeden na druhého, v očích zmatek. To skřípění, při kterém běží mráz po zádech, ten hromový rachot a rány, jako když se po skalnatém svahu řítí vůz naložený balvany, povoz se převrací, kameny s třeskotem naráží na skály...

„Jde to z druhé strany kopce!“ – „Jasně! Tam, co je stará stodola!“ – „Rychle! Rychle!!!“

Celá banda vyráží k vrcholu kopce, předbíhají se, kdo tam bude první, kdo první uvidí, co se stalo? Jen vůdce tlupy zůstává na místě, v ruce plápolající smrkovou větev, ve tváři zlost. Hnát se jako tupý dobytek! A kvůli čemu? Uvidět, že spadlo pár shnilých trámů. On jim chtěl dopřát lepší zábavu. Ať si jdou! Pobaví se na účet toho venkovského hňupa sám.

Synovi městského kata se před očima vynořuje temné sklepení, ze tmy šlehají rudé plameny. Muž v kožené zástěře a s rudou kápí na hlavě je jeho otec, nad ohněm nahřívá železné kleště, určené k mučení odsouzených. Oheň dokáže věci! Mladý muž, kterému se už do koutků úst vryly rysy krutosti, opsal hořící větví ve vzduchu veliký kruh. Plameny vyšlehly do výše.

„Těš se, křupane, teď něco uvidíš!“

Planoucí větev se v soustředných kruzích blíží k bledému hubenému obličejí chlapce připoutaného ke stromu. Je od něj na dva kroky, na krok, na sáh. Plameny se svíjejí jak rudí hadi, rozeklané jazyky šlehají proti věžňově tváři.

„Ne! Ne!“ Ludwig zoufale trhá hlavou, marně se snaží vyhnout útokům ohně, žár ho spaluje na tváři, na čele, na zaťatých víčkách...

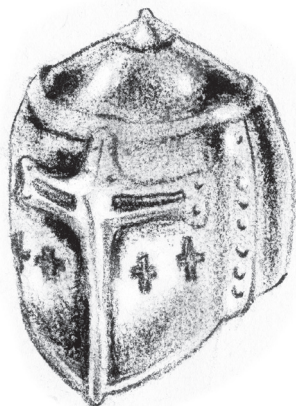
Temná postava prorazila stěnu z křovin, dvěma skoky vlétla do prostoru ozářeného plameny. Hanzi ještě nikdy nedal takovou ránu pěstí. Katův syn odlétl jako slaměný panák, narazil hlavou do jednoho z kamenů, bez hlesu se sesunul k zemi.

Ostrým koncem zlomeného rádlu Hanzi přetíná Ludwigova pouta, provazy povolují, bezvládné tělo se sune k zemi. Hanzi zachytává padajícího bratra, tiskne ho k hrudi, rozbíhá se po svahu dolů, noc za ním zatahuje černou oponu.

20. KAPITOLA

Na život a na smrt

Johann si přejíždí rukou po čele, v jeho vzpomínce se tvář bratra Anselma, mnicha a malíře, zatahuje bolestnou chmurou: „Proč malovat ty bolestné příběhy, příteli, ne-li proto, že nikdy neskončily? Kain dál zabíjí svého bratra, nákaza závidi se znovu šíří, dveře Noemovy archy jsou otevřené, ale lidé se dál smějí bláznovi a bezstarostně si plní klín jedovatým ovocem hříchu, aby utonuli v potopě svých vin. Jejich příběh je i naším příběhem.“

Srdce v Johannově hrudi se zastavilo. Až rytíř Martin zůstane na kolbišti ležet mrtev, co udělá baron z Mauernberku s mými syny? Málokdy Johann slyšel, jak krutě se vítěz po bitvě zachoval k přátelům nenáviděného protivníka?

Do ticha zaznívá třesk mečů, dva muži na sebe narážejí a zase odskakují, krouží kolem sebe, očima šelem bojujících o život hlídají každý pohyb protivníka.

Jejich příběh je i naším příběhem...

Bože, ach, Bože, co dělat? Co mi poradíš, bratře Anselme? Znovu se vrhnout proti zdi zbrojnošů, vlastní život nešetřit, pokusit se vyrvat syny z osidel cizího nepřátelského světa? Ach, příliš málo síly má jeden člověk proti ozbrojené čeledi hradního pána, k ničemu by nebyla zoufalá oběť, jen oleje do plamenů nenávisti by přilil takový skutek – a nakonec by moji synové zůstali sami.

Sami? Johann náhle vidí, co dříve marně hledal. Tvrdě rozráží ramena překvapených kovářů, jako voda hliněnou hrází proniká masou lidí, staví se vedle své ženy, bere ji za ruku, noří svůj pohled do Alžbětiných očí. Jako ve snu vnímá, že její rty se tiše pohybují, bez hlesu se jeho duše přidává k modlitbě ženy.

Bratr Anselm otáčí stránku své knihy, objevuje se nová iniciála, nová malba v rámu velkého písmene. Plod z rajského stromu je už utržen, listí usychá. Není však celý strom odsouzen k smrti, nahoře v koruně se jeho větve rozpínají do tvaru kříže a hle: z mrtvého dřeva vyrazejí zelené ratolesti, točí se a vinou, nic je nezastaví, celou stránku rukopisu obtácejí v nezadržitelném klokotání nového života.

„Tatínku,“ prosí malá Katharina, „zvedni mě na ramena. Chtěla bych vidět rytíře Martina.“

Ludwigovi se vybavuje, co slyšel od hradní posádky. Baron z Mauernberku byl v bitvě klínem vraženým do řad nepřátel. Smrští strašlivých ran prorážel volný průchod, méně zdatní rytíři pak snadno doráželi prchající protivníky.

Není to nadsázka. Baronův meč útočí na Martina s divokou energií živlu, který smete vše, co mu stojí v cestě. Hradní pán je postavou vyšší a mnohem mohutnější než jeho útlý protivník, využívá své velké výhody, zvedá meč nad hlavu, bije seshora, každá z jeho ran má dost razance na to, aby na bitevním poli rozpoltila jezdce i koně pod ním.

Tváří v tvář takovému protivníkovi Martin na útok vůbec nemýšlí. Ustupuje, uhýbá, jestliže už svou zbraň postaví baronovým ranám do cesty, učiní v okamžiku úderu krok zpět, jako by se bál, aby mu tvrdý náraz nevyrazil zbraň z ruky. Jak dlouho bude trvat, než některá z těch ran zasáhne cíl?

Ludwig je zmatený. O boji, který je Božím soudem, měl úplně jinou představu. Ať si je baron sebelepší bojovník, na Martinově straně je vyšší moc a proti té je každá lidská síla slabá. To se přece musí projevit!

Prásk! Ludwigovi ztuhla krev v žilách. Baron udeřil nejenom prudčeji než jindy, zaútočil zřejmě ze strany, ze které jeho protivník útok nečekal – a Martinovi vylétla zbraň obloukem z ruky. S mečem zdviženým k novému úderu se baron z Mauernberku řítí za svým soupeřem. Martin je ovšem hbitější, dobíhá ke svému meči dřív, zvedá ho ze země a na poslední chvíli – v otočce! – odráží baronův úder. Pak rychle prchá do bezpečné vzdálenosti.

Ludwigovi buší hrůzou srdce, chvěje se, jako by drtivý útok směřoval proti němu samotnému. Oči mu mimoděk zalétají na tribunu. Baronka sedí nehnutě, každou rukou objímá jednu ze svých dcer, tvář má sinavě bledou. Bojí se snad, že její rytíř boj prohraje? Svěřila přece svou při Bohu! Jestliže je nevinná, proč má strach?

Strašlivá myšlenka letí Ludwigovi hlavou. Co když je všechno jinak? Co když se paní Adelaida opravdu provinila?

Oni dva s Martinem svou jistotu opřeli o svědectví barončiny dvorní dámy. Ta se sice zapřísahala tělem i duší, byla skálopevně přesvědčená, že říká pravdu – ale co když se mylila, co když jí něco uniklo?

Je tu také dobrá pověst paní baronky – a na druhé straně zlé stránky baronovy povahy, o kterých hovořil Martin. Ale i tak, komu by měl Bůh dopřát vítězství v boji, ve kterém se má jasně a nepochybně projevit nejvyšší spravedlnost? Ludwiga sevřela úzkost.

Třesk mečů ho vrací zpět na kolbiště. Ne, nic se nezměnilo. Baron útočí, Martin ustupuje, dokonce se zdá, jako by se teď každému přímému střetu vyhýbal ještě úzkostlivěji. Není to zrovna jeden souvislý útěk, jen co Martin odvrátí hrozící nebezpečí, hned se zase rychle vrací k protivníkovi, jeho natažený meč provokuje k novému útoku. Ludwig však přesto při pohledu na něj necítí nic než velikou lítost. Jak se chudák snaží uhýbat před těmi hroznými ranami! K čemu to všechno, když je nejenom slabší a méně zkušený v boji než baron, ale možná i předem odsouzený k prohře?

„Dobrý, Martine! To je ono!“ ozvalo se vedle Ludwiga. „Pokračuj! Jen tak dál!“

„Co to říkáš, Hanzi? Dobrý? Baron Martina málem zabil!“

Hanzi neodpovídá. Ostřížím zrakem sleduje každý pohyb obou bojovníků, mne si ruce, teď dokonce podupává do rytmu boje.

„Hanzi,“ zatřásl s bratrem Ludwig, „co je s tebou? Jsi slepý?“

„Sám jsi slepý! Nevidíš? Baron je starý!“

Baron je starý? Jistě, baron z Mauernberku už dávno překročil třicítku. Ale síly má mnohem víc než Martin. A k tomu ty obrovské bojové zkušenosti!

„Hanzi –“

Útok! Další a další! Baronovy rány dopadají na ustupujícího Martina, ne teď už se mladý rytíř té smršti úderů neubrání, musí přijít jeden, který bude ten poslední, Ludwigovi se ježí vlasy na hlavě – a náhle to vidí!

Hradnímu pánovi se po tváři řine pot, otevřenými ústy lapá po dechu. A Martin? Pravda, brání se, uhýbá. Ale na jeho tváři není vidět sebemenší únava, lehce a pružně se pohybují jeho nohy. Teď si meč přehodil z ruky do ruky, jako by si během té chvíle oddechu, kterou mu baron dopřál, zažertoval se svou zbraní.

Ludwig náhle chápe – a vrhá obdivný pohled na svého bratra. Hanzi toho ví o boji o tolik víc než on! Martinův plán pochopil už dávno, hned na začátku věděl, že neustálé ustupování je Martinova strategie, že tváří v tvář silnějšímu a zkušenějšímu protivníkovi využívá to jediné, v čem má navrch: své mládí, svou pružnost a rychlost, svou vytrvalost. I tak je to velmi riskantní hra. Že mu baron vyrazí meč z ruky, to Martin jistě v plánu neměl, jen jeho rychlost, možná i trocha štěstí mu dopomohly, že byl u svého meče dříve než baron. Štěstí? Anebo –

„Teď!“ Hanzi to jediné slovo zařval, jako když divoký tur vyrazí k útoku. A jeho výkřik jako by zůstal viset nad kolbištěm a zní, zní dál jako úder zvonu, protože celé obrovské shromáždění baronových poddaných na rozdíl od něj mlčí. Malí i velcí, muži i ženy, chudí i bohatí, vesničané natlačení kolem šraňků, zbrojnoši, rozestavení kolem kolbiště, kluci v celých hroznech visící na větvích dubů, ti všichni s očima doširoka otevřenými sledují, co se začíná na kolbišti dít.

V jediném nepatrném zlomku chvíle, právě v okamžiku, kdy Hanzi vyrazí svůj neovladatelný řev, se role bojujících náhle obrací. Martin přechází do útoku, jako štíhlý hbitý sokol útočí hned zprava hned zleva, ani na chvíli neponechává svého soupeře v klidu, jeho meč se podobá stříbrnému paprsku, jehož třpyt člověk postřehne teprve ve chvíli, kdy ho oslní. Baron z Mauernberku s čím dál větší námahou odráží rány, jež se na něj sypou. Jeho vyčerpáním stažený a zlobou zkřivený obličej rudne, jako by se poléval krví. Ve svém černém varkoči se žluto-fialovými erby připomíná velikého nemotorného ptáka, který toporně mává rozpjatými křídly, aby se udržel ve vzduchu.

Komu ještě není jasné, že už nedokáže dlouho odvracet rychlé útoky svého hbitého soupeře? I baron to ví, proto náhle znovu zvedá svou zbraň nad hlavu a v jednom jediném obrovském vzepětí vkládá všechny zbývající síly do úderu. Meč míří Martinovi na hlavu, svůj cíl však nenachází. V okamžiku, kdy by ho měl zasáhnout, je už mladý rytíř o krok stranou. Baronova zbraň sviští vzduchem, setrvačností letí dál, zasekává se do země, třesk! Meč naráží na kámen a ve chvíli, kdy baron, nesený silou vlastního úderu, dopadá na zem, obrací se hrot jeho zbraně proti němu, ostrá čepel mu zajíždí hluboko do ramene. S výkřikem bolesti zůstává Mauernberk ležet na kolbišti, žluté pruhy erbu vyšitého pod ramenem jeho varkoče rychle rudnou krví.

Ve velikém tichu vbíhají na kolbiště baronovi lidé, bez jediného slova odnášejí svého pána. V tichu rozpjatém jako klenba chrámu obrací se zraky všech k tribuně určené panstvu. Tam sedí pasovský biskup. Je na něm, aby stvrdil a jasně prohlásil rozhodnutí, které lidem prostřednictvím právě skončeného boje sdělila nebesa.

V tváři pasovského biskupa se nehne jediný sval. Jeho pohled přelétá tam, kde stojí rytíř v blankytně modrém varkoči, pak se vrací, spočine – dlouze spočine – na bílém obličejí baronky z Mauernberku. Hlava pasovské diecéze povstává a sotva postřehnutelnou úklonou vybízí i paní Adelaidu, aby vstala.

„Jak jsme byli očítými svědky,“ letí biskupův hlas nad hlavami shromáždění, „Bůh vyslyšel prosbu baronky z Mauernberku, dopřál vítězství zbraním rytíře Martina z Modré hory, a tím stvrdil její nevinu.“

Ve velkém tichu se shromáždění rozchází. Teprve když jim silueta hradu mizí z očí, odvažují se tichých slov. Nejen dnes, ještě dlouho budou s velikou bází hovořit o tom, co viděli a slyšeli. Což nebyli svědky věcí podivuhodných, což v celém tom nerovném zápase, ale především v jeho předivném závěru nepromluvil hlas shůry?

Obsah

1. kapitola	Lest	9
2. kapitola	Johann od řeky Lechu	18
3. kapitola	Pan Wilibrord, augsburský konšel	27
4. kapitola	Obchodníci se solí.....	34
5. kapitola	Noční rozhovor	41
6. kapitola	Cesta nocí	47
7. kapitola	Objev v Podklášteří.....	55
8. kapitola	Hanzi bojuje	59
9. kapitola	Dárek.....	67
10. kapitola	Uzlíky na provázku.....	72
11. kapitola	Ve znaku mušle	79
12. kapitola	Kdo je Martin?	86
13. kapitola	Na Mauernberku	90
14. kapitola	Dvorní dámy.....	96
15. kapitola	Obviněná	102
16. kapitola	Katharina vidí anděla.....	108
17. kapitola	Hanzi nevěří	113
18. kapitola	Hanzi prchá z boje?	118
19. kapitola	Velké klání začíná	127
20. kapitola	Na život a na smrt	135
21. kapitola	Znovu na cestu.....	141
22. kapitola	Olomoucký biskup Bruno ze Schauenburku	148
23. kapitola	Posel Wilfried.....	153
24. kapitola	Ludwig zasahuje	162
25. kapitola	Na vlnách Dunaje	168
26. kapitola	Ludwig v podezření	173
27. kapitola	Wilfried a hrušky.....	181
28. kapitola	Hanzi se drží stranou.....	189

29. kapitola	Překvapení v Lubnickém dvoře	195
30. kapitola	Jak v Podmezí začali rychtářovat Sojkové.	203
31. kapitola	Velké pobouření v malé vsi.	209
32. kapitola	Medvědice a její mládě.	214
33. kapitola	Ludwig a kluci z Podmezí	225
34. kapitola	Opatův lístek.	230
35. kapitola	Těžké rozhodnutí	237
36. kapitola	V obklíčení vlků.	241
37. kapitola	Čas osudy mění	251
38. kapitola	Nečekaný úkol	256
39. kapitola	Co je to německé právo?	260
40. kapitola	Ludwigovo velké rozhodnutí.	265
41. kapitola	Kde je Hanzi?	271
42. kapitola	Plameny na obzoru.	278
43. kapitola	Podivný zajatec	283
44. kapitola	Král Ottokar	290
45. kapitola	Hanzi vyráží do noci.	296
46. kapitola	Bitva u suchých krút.	302
47. kapitola	Velitelem bez vlastní vůle.	311
48. kapitola	Poklad	319
49. kapitola	Lapkové	330
50. kapitola	Dlouhé čekání.	334
51. kapitola	Kříž z kamene.	342
52. kapitola	Dar Anežky Přemyslovny	348
53. kapitola	Johann a Alžběta	357